

Ad Plutarchi vitas.

Vit. Thes. cap. VII *Λεινὸν οὖν ἐποιεῖτο καὶ οὐκ ἀνεκτὸν ἐκείνον μὲν ἐπὶ τοὺς πανταχοῦ πονηροὺς βαδίζοντα καθαιρεῖν γῆν καὶ θάλατταν, αὐτὸν δὲ τοῖς ἐμποδῶν ἄθλους ἀποδιδράσκειν.* Annotat Sintenis: αὐτὸν Stephanus, praestat fortasse αὐτός. Idem voluit Madvigius in *Adversariis Criticis*, nec sane si ageretur de antiquo scriptore Attico dubitarem: de Plutarcho admodum dubito, quoniam in accusativo omnes libri conspirant Artax. 13. 18. 24. Brut. 20. alibi. Sed necessarium est pronomen reflexivum.

Ibidem XVIII extr. *Θύοντι δὲ πρὸς Θαλάσση τὴν αἶγα [Θήλειαν οὖσαν] αὐτομάτως τράγον γενέσθαι.* Deleatur putidum emblema.

Ibidem XXIV post med. *Ἔθυσε δὲ καὶ ΜΕΤΟΐκια τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Ἑκατομβαιῶνος.* Librariorum potius quam Plutarchi error pro ΣΥΝΟΐκια.

Ibid. XXVI de victoria reportata a Theseo de Amazonibus legimus: *ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς ἕφ' ἧ τὰ Βοηδρομία μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσιν.* Procul dubio Plutarchus more suo ipsum diem indicaverat, nec ἐπὶ non soloecam reddit orationem. Conieci ἐβδόμη ἢ κτῆ. cf. Od. Müller in libro *die Dorier* I p. 331.

Ibid. XXXII med. *Φράζει δ' αὐτοῖς Ἀκάδημος, ἡσθημένος ᾧ δὴ τιμὴν τρόπῳ τὴν ἐν Ἀφίδναις κρύψιν αὐτῆς.* Graecum est ᾧ τιμὴν δὴ τρόπῳ.

Vit. Romuli cap. VIII prope init. in marginem relegatur scholium *καὶ ὑφορώμενος ὑπ' αὐτῶν.*

Cap. XIX extr. *κομῖρε γὰρ Ῥωμαῖοι τὸ συνελθεῖν καλοῦσι.* Immo olim sic vocarant, sitne hic ipsius Plutarchi an librariorum error, ancipitis est iudicii. Nota res est Plutarchum non optime calluisse linguam Latinam, qui ut ipse auctor est in *vit. Demosth.* cap. 2 *ὄψε ποτε καὶ*

πόρρω τῆς ἡλικίας ἤρξατο Ῥωμαίκοις γράμμασιν ἐντυγχάνειν, ut mirandum non sit eum subinde in ioculares incidisse errores, velut in vit. Camilli cap. V, ubi quod Livius V 21, 8 de extis usurpavit verbum sacerdotale *prosecuisset* derivat a *prosequi* scribens ὅτι νίκην ὁ θεὸς δίδωσι τῷ κατακολουθήσαντι τοῖς ἱεροῖς ἐκείνοις. Grave est quod idem in vit. Numae cap. 15 de Iove Elicio scribens huius dei nomen Graece reddit Ἰλίκιος eius originem repetens ἀπὸ τοῦ ἰλεως. Nec tamen eum ignorasse Latinum substantivum *fabā* satis tuto efficias ex iis quae absurdissime scribit de Fabiorum nomine in vita Fabii Maximi cap. 1, ut apparet collato loco, qui infra legitur in vit. Romuli cap. 21 de *Carmentis*, quam, licet non ignoraverit vocabulum *carmen*, tamen dictam esse narrat ab eo quod est *carere mente*.

Comp. Thes. c. Rom. cap. III extr. Ὡς ΤΑΥΤΑΣ μὲν ἂν πρὸς ἀποδοίῃ τῷ Θεοῦ τὰς ψήφους. Intellegam ΤΑΥΤΗΙ.

Lycurg. VI extr. de Messeniis et Argivis: οὐ τῶν ἴσων ἀπ' ἀρχῆς τετυχηκότες, ἐν δὲ τῷ κλήρῳ καὶ πλέον ἔχειν ἐκείνων δόξαντες, οὐκ ἐπὶ πολὺν χρόνον εὐδαιμόνησαν, ἀλλ' ὕβρει μὲν τῶν βασιλέων οὐκ εὐπειθεῖα δὲ τῶν ὄχλων τὰ καθεστῶτα συνταράξαντες ἔδειξαν ὅτι θεῖον ἦν ὡς ἀληθῶς εὐτύχημα τοῖς Σπαρτιάταις ὁ τὴν πολιτείαν ἀρμολογούμενος καὶ κεράσας παρ' αὐτοῖς. Nemo mortalium sic scribit. Deleta negatione, quae e prava correctione addita videtur, pro εὐπειθεῖα emendetur ἀπειθεῖα δὲ τῶν ὄχλων.

Cap. X init. Ὡς δειπνεῖν μετ' ἀλλήλων συνιόντας ἐπὶ κοινοῖς καὶ τεταγμένοις ὄψοις καὶ σιτίοις, οἴκοι δὲ μὴ διαιτᾶσθαι κατακλινάστας (i. κατακλινέντας cum Sintenisio) ἐπὶ ερωμινῶς πολυτελεῖς καὶ τραπέζας, ἐν χερσὶ δημιουργῶν καὶ μαγείρων ὑπὸ σκότος, ὥσπερ ἀδηφάγα ζῷα, παινομένους κτέ. Abesse malim (quod tamen sollicitare nolo) διαιτᾶσθαι, ut mente repetatur δειπνεῖν, sed haudquaquam assequor quid sibi velit κατακλινέντας ἐπὶ τραπέζας. An delenda sunt vocabula καὶ τραπέζας?

Cap. XII med. Εἰς δὲ τὰ σσσίτια καὶ παῖδες ἐφοίτων, ὥσπερ εἰς διδασκαλεῖα σωφροσύνης ἀγόμενοι, καὶ λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν καὶ παιδευτὰς ἐλευθερίας ἐώρων, αὐτοὶ τε παίζον εἰθίζοντο καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας καὶ σκωπτόμενοι μὴ δυσχεραίνειν. Depravata esse verba παιδευτὰς ἐλευθερίας ἐώρων cum per se manifestum est, tum arguunt sequentia, unde suspiceris καὶ παίζοντας ἐλευθερίως ἐώρων. Sed legitur apud Porphyrium παιδείας ἐλευθερίας, unde lenius possis παιδιδὰς ἐλευθερίας (i. e. ἐλευθερίους, vide lexica) ἐώρων, nisi forte delete ἐώρων genetivum sing. παιδιδᾶς ἐλευθερίας (-ρίου) mecum praefers.

Cap. XIII init. sic suppleverim: *Νόμοις δὲ γεγραμμένους ὁ Ἀνκοῦργος οὐκ ΕΘΗΚΕΝ* (οὐδὲ χρῆσθαι τούτοις ΕΦΗΚΕΝ), ἀλλὰ μία τῶν καλουμένων *φητῶν* ἔστιν αὕτη, sc. *μὴ χρῆσθαι νόμοις γεγραμμένοις*. *Librarii oculos fefellerat utriusque vocabuli similitudo.*

Cap. XIV prope finem. *Ἡ δὲ γύμνωσις τῶν παρθένων οὐδὲν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδοῦς μὲν παρούσης, ἀκρασίας δ' ἀπούσης, ἀλλ' ἐθισμὸν ἀφεΑΗ καὶ ζῆλον εὐξέλιας ἐνεργάζετο.* Immo ἀφεΑΒΛΑΣ.

Cap. XVI prope init. duabus litteris e fuga retractis corrige: ὡς οὐτ' αὐτῷ ζῆν ἄμεινον (ὄν) οὐτε τῇ πόλει τὸ μὴ καλῶς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸς εὐξέλιαν πεφυκός.

Cap. XX med. *Θεόπομπος δὲ ξένου τινὸς εὐνοίαν ἐνδεικνυμένον καὶ φάσκοτος ὡς παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολιταῖς φιλολάκων καλεῖται· καλὸν ἔνι τοι, εἶπεν, ὧ ἔξενε φιλοπολίταν καλεῖσθαι.* Malim κάλλιον.

Vit. Nymae cap. IV prope init. transponatur: Ὅθεν οὐχ ἦρξα τὴν ἀρχὴν ἐκείνος ὁ περὶ τῆς θεᾶς ἔλαβε λόγος, ὡς ἄρα Νομάς οὐκ ἀδημονία τινὶ ψυχῆς — τὸν μετ' ἀνθρώπων ἀπολέλοιπε βίον κτέ. Vulgo ἐκεῖνος legitur post Νομάς.

Cap. XXII p. 74 extr. *Πᾶσι μὲν οὖν ἔπεται τοῖς δικαίοις καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσι μείζων ὢν κατόπιν [ὁ μετὰ τελευτῆν] ἔπαινος.* Vulnus obtegitur, non sanatur Stephani correctione vulgo recepta καὶ μετὰ τελευτῆν. Manifestum est glossema vocabuli praecedentis.

Vit. Solonis cap. III (p. 80 init.) Τῇ δὲ ποιήσει κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς οὐδὲν ἄξιον σπουδῆς ἀλλὰ παίζων πως ἔοικε προσχρησασθαι καὶ ΠΕΡΙΑΓΩΝ ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν. Sic libri. Vulgo recepta est infelix Bryani coniectura παράγων, licet sententia postulet ΤΕΡΠΩΝ aut, quod lenius est, ΠΕΡΙΣΠΩΝ, *animum suum a rebus seriis distrahens et relaxans.*

Cap. VIII. *Ὅχλου δὲ πολλοῦ συνδραμόντος ἀναβάς ἐπὶ τὸν [τοῦ κήρυκος] λίθον, ἐν ᾧδῃ διεξῆλθε τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἔστιν ἀρχή*

Αὐτὸς κῆρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμῖνος.

Deleto absurdo emblemate intellege suggestum oratorium τὸ βῆμα, quod noto usu ab Atheniensibus ὁ λίθος vocabatur. Cf. infra cap. 25.

Cap. XII med. supple *μετέστησαν (μὲν) et Themist. II post med. καλουμένην (μὲν).* Maioris vero momenti est correctio sequentium, ubi de Epimenide Athenienses, quos φόβοι ἠνέξ ἐκ δεισιδαιμονίας ἄμα καὶ φαντάσματα κατεῖχεν, *ad tranquillio rem mentis statum reducēte* sic scribitur καὶ γὰρ εὐσταθεῖς ἐποίησε ταῖς ἱερουργίαις καὶ περὶ τὰ πένθη πραοτέρους κτέ. Emenda εὐσταθεῖς et vide Poplicol. XIV extr.

Cap. XIV non procul ab initio: *Καίτοι Φανίας — ἰσορεῖ τὸν Σόλωνα — ὑποσχέσθαι τοῖς μὲν ἀπόροις ΤΗΝ νέμειον, τοῖς δὲ χρηματικοῖς βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων.* Verius puto ΓΗΣ νέμειον.

Ibidem p. 85 extr. *Ἔνοι δὲ φασὶ καὶ μαντείαν γενέσθαι τῷ Σόλωνι Πυθοῖ τοιαύτην*

*Ἦσο μέσῃν κατὰ νῆα, κυβερνητήριον ἔργον
εὐθύων· πολλοὶ τοὶ Ἀθηναίων ἐπίκουροι.*

Scire pervelim quo sensu quis sedens in media nave possit εὐθύειν κυβερνητήριον ἔργον, quod ne ipsum quidem quid sibi velit satis intellego. Quoniam vero manifestum est Pythiam hortari Solonem, ne media in nave considereat, sed ipse gubernandi munus capessat, dubium esse nequit quin pars verborum sic emendanda sit: *Κυβερνητήριον ἔργον*

εὐθύειν.

i. e. *gubernatoris est regere navem.* In praegressis ambigo sitne scribendum admissa synizesi:

Μὴ ἦσο μέσῃν κατὰ νῆα

an cum verbi ellipsi:

*Μὴ σὺ μέσῃν κατὰ νῆα. Κυβερνητήριον ἔργον
εὐθύειν· πολλοὶ τοὶ Ἀθηναίων ἐπίκουροι.*

Cap. XVI prope finem. *ἔθυσάν τε κοινῇ Σεισάχθειαν τὴν θυσίαν ὀνομάσαντες.* Fieri nequit ut Athenienses publicum illud sacrificium *σεισάχθειαν* appellaverint, nec hoc scripsit Plutarchus, qui recte supra cap. XV πρώτου Σόλωνος ἦν — *σόφισμα τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. καίτοι τινὲς ἔγραψαν — τόκων μειριότητι κουφίσει τὰς ἀγαπήσαι τοὺς πένθητας καὶ σεισάχθειαν ὀνομάσαι τὸ φιλανθρώπουμα τοῦτο κτέ.* Nisi igitur verba *Σεισάχθειαν — ὀνομάσαντες* ut scioli emblema prorsus abicienda censeamus, ex illo loco petenda est verbi ΘΥΣΙΑΝ emendatio, corrigendumque ΚΟΥΦΙΣΙΝ.

Cap. XXII prope init. *τῷ μὲν γὰρ Λυκούργω καὶ πόλιν οἰκοῦντα καθαράν ὄχλου ξενικοῦ καὶ χώραν κεκτημένω*

πολλοῖσι πολλὴν δις τοσοῖσδε πλείονα

κατ' Εὐριπίδην κτέ. Non potuit Lycurgus ipse dici *κεκτησθαι χώραν πολλοῖσι πολλὴν κτέ.*, sed corrigendum *κεκτημένην*, quod referatur ad πόλιν. Respondent inter se in hac sententia, cuius partem tantum adscripsi, primum et tertium *καί*, non primum et secundum, nec secundum et tertium.

Cap. XXIII init. *Ἔν δ' οὔτε θυγατέρας πωλεῖν, οὔτ' ἀδελφὰς δίδωσι, πλὴν ἂν ΜΗ λάβῃ παρθένον ἀνδρὶ συγγεγεννημένην.* Negationi locus non est. Corrige igitur *πλὴν ἂν ΚΑΤ' Αλάβῃ*, *deprehenderit.*

Cap. XXVI init. *Πρῶτον μὲν οὖν εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο καὶ διέτριψεν, ὡς καὶ πρότερον αὐτός φησιν.* Sic sine varietate haec verba dedit Sintenis in ed. maiore; in novissima autem Teubneriana non monito lectore verba *καὶ πρότερον* omisit. Quae si in libris leguntur, possis ὡς καὶ πῶν αὐτός φησιν.

Cap. XXVII fere med. *ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Κροῖσος, εἴ τινα εἶδεν ἀνθρώπων αὐτοῦ μακαριώτερον. Ἀποφνημαμένου δὲ τοῦ Σόλωνος οὕτως [εἶδε] Τέλλον αὐτοῦ πολίτην καὶ διεξελεῖν οὕτως ὅτι χρηστὸς ἀνὴρ [ὁ Τέλλος] γενόμενος καὶ παῖδας εὐδοκίμους ἀπολιπὼν — ἐτελεύτησεν.* Abiectis emblematis malim *καταλιπὼν*, quod compositum sollemne est de eo qui moriens prolem relinquit superstitem.

Cap. XXVIII init. In Aesopi dicto *τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς ἤμισα ἢ ὡς ἥδιχα ὀμιλεῖν* expectabam *δεῖ (ἦ) κτέ.* et in Solonis responso *Μὰ Δι' ἄλλ' (ἦ) ὡς ἤμισα ἢ ὡς ἄριχα.* Vocula *ἦ* est in iis, quarum hiatus Plutarchus vitare non solet, non magis quam in *μή, καί, ἐπεὶ*, articulo et pronomine relativo. Mox haereo in verbis: *ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο καὶ δυνατὸς ἦν τῇ φωνῇ φθεγγόμενος ἀνεβόησε τρίς, Ὡ Σόλων*, ubi corrigatur *ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖσθαι δυνατὸς ἦν.* Nec satis expedit sequentia: *ἕως ἀνθρώπων ἢ θεῶν οὗτος ἐξιν ὁ Σόλων, ὃν τύχαις ἀπόροις μόνον ἀνακαλεῖται.* Grammatica certe postulat *ὃν (ἐν) τύχαις*, sed fieri potest ut praestet *ὃν τυχῶν ἐν ἀπόροις κτέ.* Ad *τυχεῖν* sine participio positum cf. Camill. V post med.

Vit. Poplicolae II vers. fin. narrantur Tarquinii legati Romam venisse *κομίζοντες* — *λόγους ἐπεικείς οἷς μάλιχα τοὺς πολλοὺς ὦροντο διαφθερίειν.* L. *διαφθερεῖν.* Similes errores futuris editoribus castigandos relinquo *Lycurg.* V prope init. et *Solon.* XV non ita procul ab initio, Caes. XLV extr. Alcib. XIII (l. *συνοικουμένους*), ib. XX non ita procul ab initio (l. *κατηγορήσετε* — *ψεύσοσθε*), alibi; singula enim notare taedet. — De iisdem legatis deinde scribitur *τούτους εἰς τὸ πλῆθος ολιόμενων δεῖν τῶν ὑπάτων προσαγαγεῖν οὐκ εἴασεν.* Necessarium esse *προσαγαγεῖν* fidem habebit quicumque consuluerit titulos Atticos, nam librarii utrumque verbum saepe confundunt. Bis similiter peccatum in *vita Ciceronis* XII extr. ubi l. *καὶ προ(σ)εκαλοῦντο τοὺς ὑπάτους ἐπὶ τὸν δῆμιον* et *καὶ προ(σ)ελθῶν* — *ξεββαλε τὸν νόμον.*

Cap. VI med. *τὰς χειράς ΑΠῆγον ὑπίσω.* Usitatus est in ea re *ΠΕΡΙάγειν*, quo verbo Plutarchus utitur *Camill.* X med. et alibi.

Cap. IX prope init. *Ἀρχομένων δ' αὐτῶν συνάγειν εἰς χειράς.* L. *συνάπτειν*, ut legitur Philopoem. XVIII vers. fin. *καὶ συνάψαι μὲν εἰς χειράς οὐδεὶς ἐτόλμησεν αὐτῶ.*

Cap. XXIII Ὁ δὲ Ποπλικόλας τὸν τε Θριάμβον ἀγαγὼν — εὐ-
θέρως ἐτελεύτησεν, ὡς ἐΦικτόν ἐξιν ἀνθρώποις μάλιστα τοῖς νενομισ-
μένους καλοῖς κάγαθοῖς τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐκτελειώσας. Malim ὡς εΥ-
κτόν ἐξιν κτέ. conl. Plutarchi verbis in compar. Sol. cum Porplicola
cap. I extr.: ἃ γὰρ εὖῆατο τῶν ἀγαθῶν ἐκείνος ὡς μέγιστα καὶ κάλ-
λιστα, ταῦτα καὶ κτήσασθαι Ποπλικόλα καὶ φηλάξει χρωμένῳ μέχρι
τέλους ὑπῆρξεν.

Compar. Sol. c. Popl. I prope init. Τέλλον μὲν γὰρ ὃν εἶπε
(Solon) γεγονέναι μακαριώτατον δι' εὐποιμίαν καὶ ἀρετὴν καὶ εὐτε-
κνίαν, οὐτ' αὐτὸς ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ λόγον ἔσχεν
οὔτε παῖδες οὐτ' ἀρχή τις εἰς δόξαν ἤλθεν. Non sanantur haec
verba Madvigi coniectura ἀγγιζεύς (pro ἀρχή τις), quod vocabulum
neque sententiae aptum est (vide sequentia) neque recentiorum usu
satis commendatur. Nec ἀρχή vitiosum videtur: nam dicendus erat
Tellus nulla potestate nec imperio insignis fuisse, cum Poplicola
ἐπρώτευσε δυνάμει καὶ δόξῃ δι' ἀρετὴν Ῥωμαίων. Vitii sedes est
ἤΑθεν, ni fallor. An fuit ἤΡεν?

Vit. Themistoclis IV init. narratur Themistocles (cf. Her. VII
144) Atheniensibus auctor fuisse ut pecunia, quae quotannis redibat
ex argentifodinis Laureoticis, triremes aedificarent ἐπὶ τὸν πρὸς
Αἰγινήτας πόλεμον. Ἦκμαζε γὰρ οὗτος ἐν τῇ Ἑλλάδι μάλιστα καὶ
κατεῖχον οἱ Αἰγινῆται πλήθει νεῶν τὴν θάλασσαν. Fieri utique
potest, ut quo tempore hoc suasit Themistocles iam ἐν ἀκμῇ bellum
fuerit, sed cur ita scriptor addiderit verba ἐν τῇ Ἑλλάδι μάλιστα
non assequor, si quidem nullum aliud tunc in Graecia bellum ge-
rebatur. An Plutarchus dederat: Ἦκμαζον γὰρ οὗτοι, ut loco
iam depravato οἱ Αἰγινῆται interpolatum esse existimemus?

Cap. IX prope init. ἐπισκῆπτων Ἴωσι [διὰ γραμμῶν]. Paullo
tolerabilius foret διὰ τῶν γραμμῶν, quippe de quibus modo facta
sit mentio. Sed verisimilius seclusa deberi magistellis.

Cap. XII extr. λέγει τὰ περὶ τὸν Σίαννον αὐτῶ (Aristidi) καὶ
παρεκάλει τῶν Ἑλλήνων συνεπιλαμβάνεσθαι. Immo τῶν Ἑλλη-
ΝΙΚΩΝ.

Cap. XV extr. suppleo: οἱ δ' ἄλλοι τοῖς βαρβάροις (οὐκ)
ἔξιουσάνοι τὸ πλήθος ἐν ξενῶ κατὰ μέρος προσφερομένους καὶ πε-
ριπίπτοντας ἀλλήλοις ἐτρέψαντο. Excidisse enim negationem docent
maxime verba περιπίπτοντας ἀλλήλοις.

Cap. XIX extr. ὃ καὶ τὸν δῆμον ἠῆξῃσε κατὰ τῶν ἀρίστων καὶ
θράσους ἐνέπλησεν εἰς ναύτας καὶ κελενσῆς καὶ κυβερνήτας τῆς δυνά-
μειος ἀφικομένης. Hic locus confirmat emendationem loci Xeno-
phontis de Rep. Ath. init. (1. 2), ubi pro ναυπηγοί corrigendum

esse *ναῦται* nuperrime monui *Révue de Philologie* 1880 m. Ian.

Vit. *Camilli* II med. καὶ μάλις ἢ Βηίων πολιορκία [τούτους ἔνοι Οὐιεντανούς καλοῦσιν]. Lectoris observatio relegendur unde advenit in marginem.

Cap. VIII ultra med. Ἦν δ' ἄρα καὶ χειμῶν καὶ γαλήνη θαλάσσης ἀργαλέον, ὡς ἐκείνους συνέντευχε τότε παρ' οὐδὲν ἐλθόντας ἀπολέσθαι διαφρυγεῖν αὐθις ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον. Nihil horum intellego. Legati Delphos missi a Romanis non tempestatem sed malaciam experti esse videntur, quae causa fuit ut in Liparensium manus inciderent. Scribendum suspicor: Ἦν δ' ἄρα καὶ χειμῶνος γαλήνη θαλάσσης ἀργαλεώτερόν i. e. tum vero apparuit fieri posse ut malacia sit res ipsa tempestate gravior. Nota est haec vis particulae ἄρα.

Cap. XII. Ὁ μὲν οὖν κατήγορος ἦν (*Camilli*) Λεύκιος Ἀπολλήσιος, ἔγκλημα δὲ κλοπῆς περὶ τὰ Τυρρηνικὰ χρήματα καὶ δῆτα καὶ Θύραϊ τανὲς ἐλέγοντο χαλκΑΙ παρ' αὐτῷ φανῆναι τῶν αἰχμαλώτων. Permirum furtum. An ΘυρΕΟΙ — χαλκΟΙ?

Vit. *Periclis*. Cap. VII vers. finem. Ὁ δὲ (*Pericles*) καὶ τοῦ δήμου τὸ συνεχὲς φεύγων καὶ τὸν κόρον οἶον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν. Non expedio quid sit τοῦ δήμου τὸ συνεχὲς καὶ ὁ κόρος. Intellegerem τῷ δήμῳ iungendum cum ἐπλησίαζεν, sed fortasse verius est ὁ δὲ καὶ τοῦ <πράτειν τὰ τοῦ> δήμου κτέ. Post pauca mutata interpunctione scripserim: τὰλλα δὲ φίλους καὶ δῆτορας ἐτέρους καθιέεις ἔπραττεν (ἂν ἓνα φασὶ γενέσθαι τὸν Ἐφιάλτην, ὃς κατέλυσε τὸ κράτος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς), πολλή κατὰ τὸν Πλάτωνα καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν. Non enim de Ephialte, sed de Pericle Platonem in *Phaedro* (p. 270 A) haec scripsisse constat. Vulgo sine parenthesi plene interpungitur post ἔπραττεν, quae interpunctio ita tantum servari poterit, si scripseris Ἐφιάλτην, δι' οὗ κατέλυσε κτέ.

Cap. VIII vers. fin. cum *Archidami* dicto de *Pericle* ὅταν ἐγὼ καταβάλω παλαιῶν, ἐκεῖνος ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε νικᾷ cf. *Aristoph.* *Equit.* 571 sq.

Cap. XXIII extr. supple: Ἐστιαεῖς — ἀνασήσας ἐκ τῆς χώρας Ἀθηναίους(ἐγ)κατώκισε (eadem opera in vit. *Cleomenis* cap. XXI med. l. (ἐγ)κατασχέσαντες) et cap. XV p. 166 init. τῶν δὲ πρώτων λαβῶν ὁμήρους (ἄνδρας) πεντήκοντα καὶ παιῖδας ἕσους κτέ.

Cap. XXIX p. 168 init. καὶ ὄλωσ διετελεῖ κολούων, ὡς μηδὲ τοῖς ὀνόμασι γνησίους ἀλλ' ὀθνεῖους καὶ ξένους, ὅτι τῶν Κίμωνος υἱῶν τῷ μὲν ἦν Λακεδαιμόνιος ὄνομα, τῷ δὲ Θεσσαλός, τῷ δ' Ἠλείος. Censensusue *Plutarchum* haec tam male scripsisse cum aperte deberet: — ξένους τοὺς Κίμωνος υἱούς, ὅτι τῷ μὲν κτέ? *Procul*

dubio genetivus τῶν — υἱῶν est magistelli interpretamentum adscriptum olim ad τῶ μὲν, et mox habitum pro varia lectione accusativi τούς — υἱούς, cuius locum occupavit.

Cap. XXXIX med. τὸν μὲν τόπον, ἐν ᾧ τοὺς θεοὺς οἰκεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἔδος καὶ ἀσάλευτον καλοῦντες οὐ πνεύμασιν οὐ νέφεσιν χρώμενον, ἀλλ' αἰθρία μαλακῆ καὶ φωτὶ καθαροῦ τὸν ἅπαντα χρόνον ὁμαλῶς περιλαμβάνουσαν κτέ. Quid sit αἰθρία μαλακή me latet; intellegerem αὔρα μαλακῆ, sed αὔρα et ipsa est πνεῦμα, itaque non sic scripsit Plutarchus, qui manifesto alludit notis versibus Homeri ex Odysseae libro VI

ὄθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι νάσσεται οὔτε ποτ' ὕμβρω
δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλα' αἰθρη
πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Scribendumne igitur ἀλλ' αἰθρία μάλα καὶ φωτὶ καθαροῦ κτέ., an delendum μαλακῆ, ut natum ex μάλα, quod loci Homericus memor aliquis adscripserit, et sequenti copula? An denique αἰθρία propter adiectivam vocabuli originem adverbium admittere censes?

Cap. XLVII med. supplendum puto: Οὐ μόνον δ' ἦν ἄρα τὸ φιλῶν πείραν λαβεῖν, ὡς Ἐδριπίδης (fr. 983) φησὶν, οὐ σμικρὸν κακόν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν (οὐ σμικρὸν ἀγαθόν).

Compar. Periclis cum Fabio 1 med. λίμνας δὲ καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς νεκρῶν [στρατοπέδων] πλήθοντας. Dele ridiculum emblemata.

Alcibiad. XXV φοβεῖσθαι (Alcibiadem) μὴ παντάπασι τῆς πόλεως ἀναρεθείσης ὑπὸ Λακεδαιμονίους γένηται μισούμενος. Immo ἐπί.

Coriolan. VI extr. τὸ γὰρ ἐκεῖ τυγχάνοντα τῆς προσηκούσης οἰκονομίας βουλευόμενα καὶ πράγματα πᾶσιν ὑμῖν ἐπιφέρει καὶ διανέμει τὸ χρήσιμον καὶ ἀφελίμον. Legendum προσάγματα. Recte nuper P. J. Smit in observ. ad Dion. Hal. Ant. Rom. (L. B. 1879) p. 9 Dionysio III 23 in verbis ἄρχειν καὶ τὰ δίκαια πράττειν reddidit προσάττειν.

Cap. XXIII init. Ἐπανελθόντων δὲ τῶν πρέσβων ἀκούσασα ἡ βουλή καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῶ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως ἄρασα τὴν ἀφ' ἱερᾶς ἀφῆκεν. Scio quid sit τὸν ἀφ' ἱερᾶς κινεῖν, neque ignoro quid sit τὴν ἱερὰν (ἀγκυραν) καθιέναι, sed quid sibi velit ἀφιέναι τὴν ἀφ' ἱερᾶς non assequor. Huius loci est τὴν ἱερὰν καθῆκεν.

Timoleont. XXI prope init. Οὐ μὴν ἀλλὰ τοῦ Ἰκέτου φιλομαχοῦντος ἔα καὶ τὴν λαβὴν οὐ προιεμένου τῆς πόλεως ἀλλ' ἐμπεφυκτός οἷς κατεῖχε μέρεσι κατεροῖς οὔσι καὶ δυσπροσμάχοις, διελαῶν

ἔ Τιμολέων τὴν δύναμιν, αὐτὸς μὲν ἤ βριαιώτατον ἦν παρὰ τὸ δεῖθρον τοῦ Ἀνάπου προσέβαλλεν, ἄλλους δ' ἐκ τῆς Ἀχραδινῆς ἐκέλευεν ἐπιχειρεῖν. An ἤ δυσβατώτατον ἦν?

Cap. XXXIV extr. καὶ πρὸς τὰ τῶν βάρθρων δρόμῳ φερόμενος συνέρρηξε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἀποθανούμενος. Propter ultima verba malim συνέρρηξε, nam qui συρρηγγυσι τὴν κεφαλὴν, id facere morturum nemo erat monendus.

Cap. XXXIX init. Ἡμερῶν δὲ δοθεισῶν τοῖς μὲν Συρακοσίοις εἰς τὸ πυραιοκενάσαι τὰ περὶ τὴν ταφὴν. Fortasse excidit dierum numerus.

Vit. Aemil. Paulli VIII init. supplendum: Ἀντίγονος (ὁ) μέγιστος δυνηθεὶς τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων καὶ στρατηγῶν (καὶ) κτησάμενος ἑαυτῷ καὶ γένει τὴν τοῦ βασιλείας προσσηγορίαν υἱὸν ἔοχε Δημήτριον. Quod ni feceris, contra Plutarchi mentem dictus erit Demetrius patri iam regi natus esse.

Cap. IX. Οὐ μὴν ἀλλά, καίπερ ὦν ἀγεννῆς καὶ ταπεινός, ὑπὸ ῥῶμης τῶν πραγμάτων ἀναφερόμενος πρὸς τὸν πόλεμον ἔση καὶ διηρείσαιο πολλὴν χρόνον. Legendum videtur ὑπὸ ῥῶμης τῶν πραγμάτων φερόμενος, et fortasse ἀνέση, licet hoc non praestiterim.

Cap. XII init. τοῦ δὲ πολέμου καὶ τῆς στρατηγίας αὐτοῦ (Paulli) τὸ μὲν τόλμης δέστηται, τὸ δὲ βουλευμάσι χρηστοῖς, τὸ δὲ φίλων ἐκθύμοις ὑπηρεσίαις, τὸ δὲ τῶν παρὰ τὰ δεινὰ θαυραεῖν καὶ χρησθαι λογισμοῖς ἀραροῦσιν. Non ferendum existimo ἐκθύμοις, quod non nisi in malam partem usurpatur. Scribi ἐκ θυμοῦ vetat praeter hiatum dicendi usus Plutarcheus, et προθύμοις, quod sententiae optime conveniret, non commendatur a lenitate mutationis. Fortasse verum est ἐὺθύμοις.

Cap. XVIII med. non intellego quo sensu Thracas dicantur Ἐπενδεδυμένοι χιτῶνας nec dubito quin scriptor dederit Ἐπενδεδυμένοι, scil. τοῖς θώραξι, ut est in vit. Pelopidae cap. XI.

Cap. XXIV. Ἀεὶ μὲν οὖν λέγονται φιλοβασιλεῖοι Μακεδόνες. Plutarchus procul dubio non dicere voluit Macedones esse regni, sed regum amantes, itaque scriptum reliquit φιλοβασιλεῖς.

Cap. XXXIV extr. ἔλλα καθ' Ὅμηρον ἄριστα δοκῶσι πράττειν οἷς αἰ τῆσαι τροπήν ἐπ' ἀμφοτέρω τῶν πραγμάτων ἔχουσιν. Fallor, an nemo hucusque monuit Plutarchum scripsisse τροπήν?

Vit. Pelopid. VIII vers. med. ἀλλ' ἀλύοντες ἄλλως [πλανασθαι καὶ] κνηγεῖν δοκοῖεν. Abiciatur manifestum emblemata.

Cap. X. Φυλλίδας ὁ γραμματεὺς συνέπρατε μὲν — πάντα καὶ συνήδει τοῖς φρυγῶσιν, εἰς δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκ παλαιοῦ (l.

ἐκπαλαι, quo saepe noster utitur pro πάλαι s. ἐκ πολλοῦ) κατηγορικῶς τοῖς περὶ τὸν Ἀρχίαν πότον ἀνὰ καὶ συνουσίαν καὶ γύναια τῶν ὑπάνδρων, ἔπραττεν ὅτι μάλιστα ταῖς ἡδοναῖς ἐκλελυμένους καὶ κατοίνους μεταχειρίσασθαι παρέξειν τοῖς ἐπιταθήμενοις. Si futuro voluisset Plutarchus, scripsisset ἔπραττεν ὅπως παρέξει; infinitivum adhibens, docente ipsa rei natura, non aliter scribere potuit quam παρέξειν, ut scripsit v. c. Demosthenes p. 888, 14 ἔπραττε τὴν ναῦν μὴ δεῦρο πλεῖν, non πλείσεσθαι.

Cap. XI med. καὶ κεκλεισμένην τὴν οἰκίαν εἶρον. In vetustissimo libro Laurentiano, quem olim Florentiae contuli, est a prima manu κεκλειμένην, quam optimam lectionem e libris MV enotavit Sintenis.

Cap. XII extr. Ἡ δ' ἐκκλησία ὀρθῆ πρὸς τὴν ὕψιν μετὰ κρότου καὶ βοῆς ἔξανέστη. Malis ἀνέστη, quia ἐξανίστασθαι dicuntur qui surgunt abituri. At collatis *Agesil.* c. XXVIII extr. et *Phocion.* c. XXXV prope finem, videbis ipsum scriptorem migrasse veterem dicendi consuetudinem.

Cap. XVII vers. fin. Ὅθεν ἦσαν ἀννύσαστοι τὰ φρονήματα καὶ τῇ δόξῃ καταπλητιόμενοι τοὺς ἀντιταττομένους. Sub lectione librorum PMV^b ἀναΠΡαττομένους, quam confirmat Laurentianus, latere suspicor ἀναΠΑΡΑταττομένους.

Post pauca, ne ineptiat scriptor, utique supplendum: Ἐκείνη δ' ἡ μάχη πρώτη καὶ τοὺς ἄλλους ἐδίδαξεν Ἑλληνας, ὡς οὐχ ὁ Εὐρώτας οὐδ' ὁ μετὰξὺ Βαβύκας καὶ Κνακίανος τόπος (μόνος) ἄνδρας ἐκφέρει μαχητὰς καὶ πολεμικοὺς, ἀλλὰ παρ' οἷς ἂν αἰσχύνεσθαι τὰ αἰσχρὰ καὶ τολμῶν ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἐθέλοντες ἐγγένωνται (γένωνται?) νέοι καὶ τοὺς ψύγους τῶν κινδύνων μᾶλλον φεύγοντες, οὗτοι φοβερώτατοι τοῖς ἐναντίοις εἰσίν. Nam, si quis alius, Plutarchus Spartanorum fortitudinem admiratus est.

Cap. XVIII extr. ὡς δὲ μετὰ τὴν μάχην ἐφορῶν τοὺς νεκροὺς ὁ Φίλιππος ἔση κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον, ἐν ᾧ συνετύγχανε κεῖσθαι τοὺς τριμκοσίους (sc. τὸν ἱερὸν λόχον) ἐναντίους ἀπηνηκότητας ταῖς σαρίσσαις ἅπαντας [ἐν τοῖς σενοῖς] ὅπλοις καὶ μετ' ἀλλήλων ἀναμυγμένους, θανμάσαντα κτέ. Claviger olim coniciens ἅπαντας τοῖς ζέροισι ἐν ὅπλοις μετ' ἀλλήλων recte quidem agnovit σενοῖς corruptum esse e ζέροισι, sed non intellexit se corrigere glossema olim adscriptum ad ἐναντίους. Quo delete reliqua sic corrigo: ἐναντίους ἀπηνηκότητας ταῖς σαρίσσαις ἅπαντας ὁμαλῶς i. e. omnes sine discrimine, quae perfrequens est apud Plutarchum locutio. In Schaeferi coniectura, quam in textum recepit Sintenis, ἅπαντας ἐν ὅπλοις, cur tria ultima verba addantur haudquaquam assequor.

Vix enim recte sic dici potuit pro ἐπὶ τῶν ὅπλων, i. e. τῶν ἀσπίδων, siu vero generaliore sensu accipiuntur *in armis*, turpiter abundant.

Cap. XII ἔξ ἀγέλης πῶλος ἀποφυγοῦσα καὶ φερομένη διὰ τῶν ὅπλων, ὡς ἦν θένουσα κατ' αὐτοὺς ἐκείνους, ἐπέστη· καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις θέναν παρεῖχεν ἢ τε χροὰ εἰλβουσα τῆς χαίτης πυρσότατον ἢ τε γαυρότης καὶ τὸ σοβαρὸν καὶ τὸ τεθαρρηκὸς τῆς φωνῆς. Vox non est in iis rebus, quae dici possunt θέναν παρέχειν. An fuit φορᾶς? Sed verius videtur μορφῆς.

Cap. XXVI ante med. recte cod. Laurentianus Λάρισαν per unam sibilantem.

Cap. XXIX med. Μελιβοία δὲ καὶ Σκοτούση — ἐκκλησιαζούσαις περισησας ἄμα τοῖς δορυφόρους ἠβηδὸν ἀπέσφαξεν. An ἄφνω?

Cap. XXX Ταῦτ' οὖν ὁ Ἀριαξέρεξ ἔχαιρε, καὶ τὸν Πελοπίδαν ἐθαύμαζε τῇ δόξῃ. L. τῆς δόξης, nisi forte mavis cum Coraëσιο ἐπὶ τῇ δόξῃ.

Vit. Marcelli III init. οἱ — Ἰνσομβρες, Κελτικὸν ἔθνος, μεγάλοι καὶ καθ' ἑαυτοὺς ὄντες δυνάμει Σ' ἐκάλουν καὶ μετεπέμποντο Γαλατῶν τοὺς μισθοῦ ζραιτενομένους, οὗ Γαισᾶται καλοῦνται. Non minus offendo in nudo isto μεγάλοι ὄντες quam in dura appositione in verbis δυνάμεις Γαλατῶν τοὺς μισθοῦ ζραιτενομένους. Corrigitur: μεγάλοι — δυνάμει, προσεκάλουν κτέ. Confusa est a librariis sigla praepositionis πρὸς cum littera ζ. Cf. Gardthausen, *Griechische palaeogr.* pag. 260.

Cap. VII extr. — τῇ περιωγωγῇ χρῆσάμενος. Οὕτω γὰρ ἔθος ἐστὶ Ῥωμαίοις προσκυνεῖν τοὺς θεοὺς [περιζεφομένους]. Ultimam vocem redde glossatori.

Cap. XVII init. iterum perit sigla praepositionis πρὸς sic revocandae: Οὐ μὴν ἀλλ' ὁ Μάρκελλος ἀπέφυγέ τε καὶ <πρὸς> τοὺς σὸν ἐαντῷ σκώπτων τεχνίτας καὶ μηχανοποιούς ἔλεγεν· Οὐ παυσόμεθα πρὸς τὸν γεωμετρικὸν τοῦτον Βριάρεων (Archimedes) πολεμιούντες κτέ.; Aliud enim est σκώπτειν τινά, aliud σκώπτοντά τι λέγειν πρὸς τινα, nec Marcellus Romanis artificibus ita loquens illudebat, sed iocose Archimedes comparavit cum centimano Briareo.

Cap. XVIII med. Ὡς οὖν τό τε ὕψος ἐκ τοῦ πολλάκις προσιέναι [καὶ διαλέγεσθαι] πρὸς τὸν πύργον εἰκάσθη καλῶς. Deleatur absurdum emblemata, quod nescio quis adscripsit propter verba praegressa: ἀξιούντων ἐπὶ λύτρους τῶν Συρακοσίων κομίσασθαι τὸν ἄνδρα (captivum) πολλάκις ὑπὲρ τούτου διαλεγόμενος — πύργον πνὰ κατεσκέφατο. Miram rem διαλέγεσθαι πρὸς πύργον!

Cap. XX prope fin. Ἀράμενοι δ' αὐτὸν (Euchidem) οἱ Πλαταιεῖς ἔθαιψαν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος, ἐπιγράψαντες τότε τὸ τετραμέτρον

Εὐχίδας Πυθῶδε θορέξας ἦλθε καὶ θημερόν.

Sic codices. Pessime ex Aldina (quae τάδε inserit) recepta est soloeca lectio ἦλθε τῷδ' αὐθημερόν, quae haud dubie debetur infelici nescio cuius coniecturae. Quo intellecto Madvigius minus recte rescribi iussit ἦλθεν ἄψ, quod epicorum est, nec in versum octonarium Atticum admittendum. Simplicissimum videtur supplere: ἦλθε <δεῦρ'> αὐθημερόν. Verbum simplex pro ἐπανελθεῖν praesertim in poesi non rarum est.

Comparat. Aristid. cum Catone I relegarim in marginem scholium ex vita Solonis (cap. XVIII) olim adscriptum ad illustranda verba οὐσίαις συμμέτροις et his verbis conceptum: τὸ γὰρ μέγισον ἦν τίμημα τότε τῶν πεντακοσίων μεδίμων, τὸ δὲ δεύτερον ἱππεῖς, τριακοσίων, ἕσχατον δὲ καὶ τρίτον οἱ ζευγῖται, διακοσίων. Quae verba quam inepte composita sint dicere nihil attinet. Schuetzius delendo ἱππεῖς et οἱ ζευγῖται scholiastam correxit, non Plutarchum, qui saltem inverso ordine scripturus fuerat τρίτον δὲ καὶ ἕσχατον.

Cap. II init. δέκατος ἦν ζρατηγός. Veterum ratio requirit δέκατος <αὐτός> ἦν ζρατηγός, sed apud Plutarchum saepe illo modo scribitur, ipsiusne culpa an librariorum difficile dictu est, quia αὐτός post δέκαΤΟΣ tam facile perit. Eodem vitii genere, ut pauca e multis commemorem, saepissime post superlativos in τατον, τάτην excidunt τατόν et τάτην, post participia in μενος, μένη, μενον adiectiva μόνος, μόνη, μόνον; cett.

Cap. III vers. fin. Οὐ γὰρ ὡς τοῦλαιον οἱ ἱατροὶ κτέ. Sapit scriptor ex Platonis Protag. cap. 21 c, si forte nondum quis monuit.

Vit. Philopoemenis IV prope fin. supplendum: τοὺς λόγους ἐπὶ τὰ πράγματα κατασφραγεῖν <δεῖν> οἰόμενος, εἰ μὴ σχολῆς ἕνεκα καὶ λαλιᾶς ἀκάρπου περαίνουτο. Cf. cap. XVII med. Flamin. III init. Pyrrh. XXI p. 397, 5.

Cap. XVII extr. supplendum: καὶ ζρατηγῶν εἰς τοῦπιόν <ἔτος> αὐτός (vel αὐτός ἔτος) κατήγαγε τοὺς φρυγάδας. Syllaba ΤΟΣ fefellerat librarii oculos.

Cap. XXI med. ubi agitur de funere Philopoemenis: Οἱ δὲ ζρατιῶται ἀπλισμένοι μὲν αὐτοί, τοῖς δ' ἱπποῖς κεκοσμημένοις ἐπηκολούθουν, οὔτε οἶον ἐπὶ πένθει τοσοῦτω κατηρεῖς οὔτε τῇ νίκη γαυρυῶντες. Propter militum dilectissimi ducis desiderium potius expectes: ἐπηκολούθουν, οἶον ἐπὶ πένθει τοσοῦτω, κατηρεῖς οὐδὲ τῇ νίκη γαυ-

ριῶντες. Fortasse depravato οὐδέ in οὔτε corrector aliquis alterum οὔτε de coniectura inseruit.

Vit. *Flamini* cap. XX non ita procul ab initio. Ὁ γὰρ Ἀνίβας οὐκοῦθεν μὲν [ἐκ Καρχηδόνας] ὑπεκδράς Ἀντιόχῳ συνῆν. Deleatur manifestum glossema.

Cap. XXI init. Καὶ τὴν Ἀφρικανοῦ Σκιπίωνος ἐκτιθέντες πρότητα καὶ μεγαλοφυλίαν ἔα μᾶλλον ἐθαύμαζον. Mirum ni Plutarchus scripserit ἀντιθέντες, i. e. *opposita Titī crudelitate*, de qua sermo est in praegressa sententia, sive mavis ἀντιτιθέντες.

Comp. *Philop. et Flam.* I init. supple καὶ τὰ ἐθνη καὶ (τὰς) πόλεις ἀπάσας.

Vit. *Pyrrhi* VII. Ἐπεὶ δὲ καὶ κατασχόντες ἀμφοτέροι (Pyrrhus et Demetrius) Μακεδονίας συνέπιπτον εἰς ταῦτὸ καὶ μείζονας ἐλάμβανε προφάσεις ἢ διαφορά, Δημήτριος — ἐβάδιζεν ἐπὶ Πύρρον, καὶ Πύρρος ἐπ' ἐκείνον. Merito haec verba sana esse negavit Madvigius, sed non aequè probabilis est ac facilis eius coniectura κατάρχοντες, quippe quae nimis indigeat ipsius interpretatione: *capessentes et occupare incipientes*. Gravius vulnus esse crediderim suspicorque Plutarchum scripsisse: Ἐπεὶ δὲ καὶ κατασχέθεντες ἀμφοτέροι (ἔρωτι) Μακεδονίας συνέπιπτον κτέ.

In capite extremo, ubi describitur pugna singularis Pyrrhi et Pantauchi haereo in verbis hisce: Λαβῶν δ' ὁ Πύρρος ἐν τραῦμα, δοὺς δὲ δύο, τὸ μὲν εἰς τὸν μηρόν, τὸ δὲ παρὰ τὸν τράχηλον, ἐτρέψυτο καὶ κατέβαλε τὸν Πάνταυχον, quia non est probabile Pyrrhum hominem *fugientem* stravisse. Conieci *περιέτρεψέ τε καὶ κατέβαλε τὸν Πάνταυχον*. Cf. v. c. vit. Marcelli c. VII, ubi de duce Romano provocato ad singularem pugnam a rege Gallorum sic scribit Plutarchus: ὤρμησεν ἐπὶ τὸν ἄνδρα καὶ τῷ δόρατι διακόψας τὸν θώρακα καὶ συνεπερείσας τῇ δύμῃ τοῦ ἵππου ζῶντα μὲν αὐτὸν περιέτρεψε, δευτέραν δὲ καὶ τρίτην πληγὴν ἐνεὶς εὐθὺς ἀπέκτεινεν.

Cap. VIII extr. καὶ τοὺς παρ' οἶνον αὐτὸν λοιδορήσαντας εἴτ' ἐλεγχομένους ἠρώτησεν, εἰ ταῦτ' εἶπον κτέ. Conl. Moral. p. 184 E, ubi idem narratur, fere suspiceris post ἐλεγχομένους periisse nomen νέους.

(Continuabuntur.)

Traiecti ad Rhenum.

H. van Herwerden.